

[Christophersen.]

lige problemer både på beskæftigelsesområdet og på det valutariske område, ja, så kommer man nødvendigvis først og fremmest til at tale om en så afgørende omkostningsfaktor som løn og om en så afgørende faktor som renteudgifter.

Nu skal jeg ikke her i detaljer gennemgå venstres udspil — det kender regeringen jo, og det har vi tidligere haft lejlighed til at drøfte — men jeg vil godt understrege endnu en gang, at hvordan man end vender og drejer de økonomiske realiteter, og hvad det end er for en sagkundskab, man lytter til i denne tid, så når de jo alle sammen frem til den samme konklusion, at hvis vi vil ud af den vanskelige situation, så forudsætter det, at det danske omkostningsniveau udvikler sig meget, meget langsomt. Derfor er det også et af kernepunkterne i vores oplæg, at man i de kommende par år bør undgå generelle lønstigninger, at man i de kommende år bør begrænse meget stærkt virkningerne af pristalsautomatikken, og at man så til gengæld bør gennemføre indkomstskattelettelser af et sådant omfang, at de modsvarer den reelle værdi, som man ellers kunne have opnået ved en fortsat stigning af pengeindkomsterne. Det er klart, at heraf følger logisk en række krav til de offentlige udgifter, til den offentlige udgiftspolitik. Den dikteres desuden af andre forhold, de valutariske problemer osv., men det er hovedindholdet, og det er efter vores opfattelse stadig det, som må være det centrale indhold af de forhandlinger, som skal føres.

Det er klart, at disse ting vil, hvis de gennemføres, indebære, at erhvervslivets konkurrenceevne styrkes. Her vil jeg godt sige til hr. Kjeld Olesen, der ligesom ville fremstille det med konkurrenceevnen eller omkostningsniveauet som noget mindre værdifuldt, at det tror jeg absolut ikke han har ret i. Jeg tror, at næsten enhver virksomhed og vel også næsten enhver praktisk person i erhvervslivet, hvad enten den pågældende er lønmodtager eller virksomhedsleder, vil fortælle ham, at den opfattelse er forkert.

Det er klart, vi kan drøfte, vi kan gennemføre en række enkeltforanstaltninger, som har til hensigt at støtte, at løse særlige problemer og også at løse særlige strukturelle problemer på arbejdsmarkedet. Vi kan gennemføre ting, som har til formål at begrænse

ungdomsarbejdslededsproblemet, og alt det er venstre naturligvis også villig til at drøfte. Men medmindre man får løst det helt afgørende problem, at give danske virksomheder et sådant lift i kraft af en forbedret konkurrenceevne, at vi får iværksat en eksportdrevet konjunktur her i landet, så nyter alle disse mange særforanstaltninger efter vores opfattelse ikke rigtig noget.

Vi har altså lagt vores tanker frem, lagt vores plan frem. Vi venter med interesse på regeringens udspil. Vi mener, det burde være kommet for længst. Vi håber, det kommer meget snart. Vores tanker er naturligvis et udgangspunkt for forhandlinger, men jeg synes, det er rigtigt at understrege, at de mål, de sigter mod, efter venstres opfattelse er helt uomgængelige.

Derpå skal jeg sige et par ord om folketingssamlingen i øvrigt.

Det er jo rigtigt, som hr. Kjeld Olesen sagde, at det har været et travlt og begivenhedsrigt år, travlt og begivenhedsrigt, hvis vi tæller antallet af lovforslag op, hvis vi tæller det antal timer op, vi har brugt i denne sal, antallet af udvalgs møder, ingen diskussion om det, men spørgsmålet er, om det har været et år, der har givet de store lovgivningsmæssige resultater. Efter vores opfattelse har det været et år med meget begrænsede resultater. Det hænger noget sammen med, at vi her på det sidste med beklagelse har konstateret, at regeringen har skubbet vigtige ting. Vi beklager dybt, at man har skubbet afslutningen af et nyt forsvarsforlig. Vi mener, det skaber en usikkerhed inden for forsvaret; hos forsvarets personel og måske også andre steder, hvorfra man med interesse følger, hvilke beslutninger Danmark træffer på dette vigtige område. Man har på tilsvarende måde skubbet vigtige energipolitiske afgørelser. Det er klart, vi står her med store problemer, som befolkningen naturligt går op i, men det er lige så klart, at ved blot at skubbe beslutningerne risikerer man at skabe en øget usikkerhed, en øget tvivl om, hvad der egentlig er kerne i den danske energipolitik. Derfor har indholdet af folketingssamlingen efter vores opfattelse ikke været så begivenhedsrig i ordets virkelige forstand, som den burde have været.

Men jeg vil her til sidst blot sige, ligesom socialdemokratiet siger i sin pjese, at det har